

Kynhknren

4/2023 ROOMAN VALTAKUNTA

Tule mukaan tekemään Kyyhkystä! kyyhkynen.tyt.fi/toimijahaku

Frida Kriikku
Päätoimittaja

Joel Kupiainen
Päätoimittaja

Valtteri Harakka
Taittaja

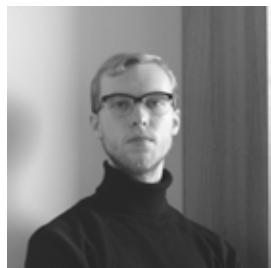
Emmy-Lee Nykvist
Kuvittaja

Santeri Riuttamäki
Toimittaja

Enja Seppänen
Toimittaja

Viljami Salo
Toimittaja

Ilona Rantala
Toimittaja

Essi Systä
Toimittaja

KYYHKYNEN

Kyyhkynen on Teologian Ylioppilaiden Tiedekuntayhdistyksen julkaisu vuodesta 1853.

171. vuosikerta.

Tämä julkaisu on saanut HYY:n järjestölehtitukea.

Kannen kuva: Emmy-Lee Nykvist

Hallituksen puheenjohtaja: Petja Kopperoinen

Päätoimittajat: Frida Kriikku ja Joel Kupiainen

Sähköposti: kyyhkynen@tyt.fi

Kyyhkynen 4/2023 – Rooman valtakunta

Pyhä Pietari. Peter Paul Rubens, 1610-1612.

- 04 Pääkirjoitus: Sormet kurkussa sushibuffetin vessassa
- 05 Pääkirjoitus: Luovuttamisesta ja uskosta
- 06 Kissani ja Rooman valtakunta
- 08 Lucian luita etsimässä
- 11 Sovitustyö lahkonohtajan kanssa
- 14 Runoaukeama

Tavoita teologit ja tue opiskelijajournalismia!

kyyhkynen.tyt.fi/mediakortti

TeolKyyhkynen

TeolKyyhkynen

TeolKyyhkynen

kyyhkynen.tyt.fi

PÄÄKIRJOITUS:

Sormet kurkussa sushibuffetin vessassa

Laihdutin ensimmäisen kerran ollessani vain 10-vuotias. Silloin motivaatio touhuun taisi lähteä jonkun koulukaverin ilkeästä kommentista pömpöttävään vatsaani liittyen. Toisaalta tuolloin elettiin 2000-luvun alun heroin chic -estetiikan kulta-aikaa, joten myös median kuvasto tarjoili loputtomiin epärealistisia ulkonäköihanteita ja sairaalloisia laihdutusvinkkejä joista inspiroitua.

10-vuotiaana lähdin juoksulenkille, enkä silloin tiennyt, että siitä alkaisi koko tähänastisen elämäni kestävä kappailu syömishäiriön kanssa. Pari ensimmäistä vuotta ainoastaan jumppasin huoneessani vanhemmiltani salassa. Tuijotin huoneeni seinällä olevaa Christina Aguilera julistetta: jonain päivänä minunkin vatsani olisi yhtä litteä ja olisin yhtä kaunis ja haluttava. Mutta jumppa ei tuntunut auttavan, olin edelleen koulukuvissa luokan isoin tyttö. Siispä 12-vuotta täytettyäni rohkaistuini ja työnsin ensimmäistä kertaa sormet kurkkuuni.

Seuraavan vuosikymmenen aikana tutuksi tuli kalorien laskemiseen tarkoitettut applikaatiot, juhlien ja ravintolakäyntien aiheuttamat ahdistukset ja maissikakkujen sekä sosekeittojen kaltaiset “turvaruoat”. Huonoimpina aikoina päiväni meni pilalle jos jonkun nauttimani elintarvikkeen kalorimäärä jäi epäselväksi. Herkut piti ansaita ja jos niitä söi liikaa niin ne piti oksentaa. Oli siis myös mietittävä ruokien oksennettavuutta: esimerkiksi jäätelö tuli ylös miellyttävästi ja vaivatta. Pullat ja muut kiinteät herkut taas vaativat hyvän nesteytyksen välissä, jotta kurkusta ei tarvitsisi yskiä kiinteitä taikinapalluroita. Se sattui. Julkisissa vessoissa oksentaminen oli vähän vaikeampaa, mutta opin nopeasti oksentamaan kakomatta.

Laihdutin kymmenettä/sadatta/tuhannetta kertaa lukion viimeisellä luokalla. Ylioppilasjuhlat olivat loistava motivaatio laihduttamiselle, ja olinkin itkeä onnesta Stockmannin pukukopissa kun valkoinen Ted Bakerin mekko sujahti vaivatta ylteni koossa 34. Siis minun, joka olin aina ollut se vähän pullea. Todellisuushan oli, että näytin aliravitulta. Kuivalta. Kuvissa lasittuneet silmäni huusivat apua ja niiden aluset olivat ryppyiset ja tummat. Ennen kaikkea näytin onnettomalta. Mut-

ta silloin ei ollut mitään tärkeämpää kuin numero 34. Pieni oli hyvä. Pieni, soma, siro, hoikka, laiha eli kaunis. Eli hyvä. Eli haluttava.

24-vuotiaana olin sporttikumimityttöni kanssa uintitreeniä jälkeisellä lounaalla sushibuffetissa. Vapaaehtoistyön tarkoitus oli näyttää lapselle hyvää esimerkkiä, terveitä elämäntapoja, itsensä hyväksymistä. Löytää yhdessä liikunnan ilo. Impulssi oksentaa ei kuitenkaan katso paikkaa tai aikaa, joten aterian jälkeen luikertelin sushibuffetin asiakasvessaan ja raaputtelin kurkkuani pitkällä tekokynsiläni lapsen odottaessa pöydässä. Pöytään palatessani lapsi kysyi että itkenkö, kun silmäni ovat niin vetiset. Olin kai unohtanut, ettei lapsilta jää mitään huomaamatta.

Nykyään ajattelen laihtumiseen, kehoon ja oksenteluun liittyviä asioita huonoina kausina päivittäin, hyvinäkin monta kertaa viikossa. Vaikka bulimia on kontrollissa, oireilee se yhä ajoittain. Ja sitä vastaan taistelu vaatii mielettömästi voimia. Minun Roman Empire onkin pohtia, mitä kaikkea muuta olisin voinut tehdä niinä tunteina, päivinä ja viikkoina, joita olen tähän hulluun itseinhoon käyttänyt – sormet kurkussa ja naama turpeana. Se on niin ällöttävää

ja häpeällistä. Mutta juuri siksi siitä pitääkin puhua.

...

Vuosi 2023 Kyyhkysen päätoimittajana lähestyy loppuaan. Viime keväänä eräs henkilö kysyi minulta, että mikä motivaatio minulla on ollut jakaa julkisesti niin henkilökohtaisia asioita. Kysymyshän on aika huono, mutta sen vastausta oli ihan mielenkiintoista pohtia. Jokin narsistinen taipumushan se on, jos kokee itsellään olevan niin tärkeää ja mielenkiintoista asiaa, että se täytyy tuoda esiin julkisesti. Ja kiitos maamme vanhimman ja kauneimman, löytyy tämän taipumuksen toteuttamiseen oiva alusta. Kyyhkynen tarjoaa teologian opiskelijoille mahdollisuuksia, joihin kannattaa ehdottomasti tarttua – halusit siten juoda sangriaa toimituskokouksissa tai vaikkapa riidellä Janne Katajan kanssa. Tai kirjoittaa juuri niistä asioista joista pitääkin puhua.

Kyyhkysen lorea ei voi kuvailla. Se täytyy tuntea.

Niin, ja mähän olen vasta vähän raottanut tätä sanaisen kirstuni kantta.

Päätoimittaja Frida Kriikku

PÄÄKIRJOITUS:

Luovuttamisesta ja uskosta

Minun uusi suosikkitalini Instagramissa on nimeltään Disappointing affirmations. Se jakaa geneerisiä maisemakuvia höystettyinä käänteisillä inspiraatiolauseilla. Esimerkiksi “Have a panic attack. You’ve earned it”, tai “It’s ok if you aren’t where you wanted to be by now. We’re not all meant to be happy”, tai “You only live once. Which is honestly way more than enough”. Banaalien tsemppilauseiden murjominen lannistavaan muotoon ei ole sinänsä mikään uusi ilmiö, mutta toksisen positiivisuuden aikakautena aikuistuneena saan loputtomasti lohtua ja iloa hirte-hishuumorista.

Olen myös pahanlaatuinen defeatisti. Alisuoriuduini yksityislukiosta, jolle valmistuvista opiskelijoista koostuva statistiikka tuntui näyttävän tärkeämpänä kuin oppilaan hyvinvointi ja motivaatio. Ammatillista koulutustani en välittänyt suorittaa loppuun, sillä onnistuin ammatillisen todistuksen olemattomuudesta huolimatta työllistymään ja jopa menestymään alalla, joka minua ei varsinaisesti jaksanut kiinnostaa. Miehenä, sukupuoliroolissa joka minulle osoitettiin haarovälissä roikkuvan jatkeen perusteella, epäonnistuin vielä surkeammin kuin missään tähänastisessa koulussa.

Luovuin elämässäni useita kertoja musiikillisesta koulutuksesta, sillä vaikka olen lahjakas kyseisen taiteenlajin saralla, lajin akateeminen maailma pitää ovensa visusti kiinni kaltaisiltani kaoottisilta tekijöiltä. Luovutin esitystekniikan suhteen, vaikka minulla olisi siihen valmiuksia ja luovutin taiteiden tutkimuksen suhteen, sillä olen jo elämäni aikana kerryttänyt runsaan tietotaidon musiikista omatoimisesti. Joka kerta kun olen luovuttanut, olen löytänyt uudestaan jotain itselleni tärkeää ja merkityksellistä.

Osaan musisoida, kirjoittaa ja omaan kielitaidon, vaikka minulla ei ole muodollista pätevyyttä mihinkään. Päädyin teologiksi hieman epämääräisten sattumusten seurauksena ja päädyin Kyyhkysen päätoimittajaksi ihan yhtä epämääräisellä tavalla. Ja koska journalismi on aina kiinnostanut minua, otin pestin vastaan, vaikka henkisen vointini perusteella minun olisi pitänyt osata kielitäytyä saman tien. Paras ystäväni ennusti, että koko touhu päättyisi kaaokseen. Jätän tuon arvionnin Fridan ja Valtterin harteille. Entusiasmini ja motivaationi oli kuitenkin vilpitön. Olen sen kaltainen ihminen, joka vaikuttuu sellaisista yksityiskohdista kuten “tiedekuntayhdistyk-

sen lehti on ilmestynyt kauemmin kuin Helsingin Sanomat” tai “siitä harvinainen opiskelijalehti, että se julkaisee lyriikkaa ja runoja”. Kyllähän tällaisessa pitäisi olla jollain tapaa mukana!

Motivaatiostani voin paljastaa sen, etten kaivannut itselleni minkäänlaista asemaa. Sen sijaan toivoin foorumia, jonka kautta ilmaista erinäisiä ajatuksiani. Sellaisen Kyyhkynen on tosiaan tarjonnut ja jatkan mielelläni juttujen tekemistä, mikäli henkilökohtaisilta ongelmiltani mitenkään jaksan ja kykenen. En ole vielä täysin varma siitä, mitä oikein teen teologisessa tiedekunnassa. Minun olisi syytä nyt kevään aikana selvittää tämä asia itselleni.

Tavoitteeni Kyyhkysen toimittajana on ollut yhtäältä puhua avoimesti elämän varjopuolista ja mielenterveysongelmista. Toisaalta olen tahtonut osoittaa, ettei maailmankatsomus tai uskonto ole sellainen tekijä, joka nostaisi meistä ketään toista paremmaksi. Uskon perisyntiin siinä mielessä, ettei hurskas ole uskotonta parempi ja että ihmisen viallisuus on yleismaailmallista. Olen myös negatiivisen teologian kannataja ja uskon persoonattomaan jumalaan, jota ei voi kutsua “taivaan isäksi”, sillä sukupuolen projisointi monoteistiseen abrahamilaiseen jumalaan on mielestäni, pronomineista huolimatta, epäilyttävän lähellä epäjumalanpalvontaa. Uskon myös tieteelliseen maailmankatsomukseen, jonka mukaan koostumme kaikki samoista ainesosista, jotka löytyvät kosmoksessa muualtakin kuin maapallolta ja muissakin muodoissa kuin ihmiselionä. Uskon jakamattomaan tasa-arvoon ja että ihmiskunta on kykeneväinen sellaiseen jos ja kun ihminen luopuu siitä harhakuvitelma, että hänellä ja hänen materiaalisella menestyksellään on mitään olennaista merkitystä muulle kuin hänen omalle tarpeelleen kokea itsensä merkitykselliseksi. Näitä ajatuksia olen halunnut Kyyhkysen sivuilla levittää. En ole varma miten olen tässä onnistunut tähän mennessä, mutta olen kiitollinen mahdollisuudesta yrittää. Kiitos luottamuksesta Fridalle, Valtterille, Enjalle ja Viljamille ja anteeksi kaaoksesta.

Päätoimittaja Joel Kupiainen

Kissani ja Rooman valtakunta

Kissani kuoli samana päivänä kun Rooman valtakunta hajosi. Toinen näistä tapahtumista oli merkittävä ihmishistorialle, toinen pienen lapsen kasvutarinalle.

Kun Rooman valtakunta lopullisesti hajosi, elämä Euroopassa teki täyden käännöksen. Kun kissani kuoli sylissäni, tuntui että oma elämäni teki täyden käännöksen.

En ole historioitsija, enkä sen takia voi kertoa tarkkoja tarinoita Rooman valtakunnasta, sen hajoamisesta tai siitä minkälaista elämää siellä elettiin. Ajatuksissani kuvittelen gladiaattoreita, julkisia kylpyjä sekä loputtomia herkullisia viinirypäleitä. Mutta totta puhuen en edes ajatellut koko Rooman valtakuntaa ennen kuin siitä tuli Tik-Tokissa myllyvä uusi trendi. Siellä

“rooman valtakunnaksi” kutsutaan tiettyä asiaa tai asioita joita ajatellaan hyvin usein, kuten historiallisia tapahtumia, hahmoja, kirjoja, elokuvia... Vaihtoehtoja on loputtomia ja jokaiselta ihmiseltä taitaa löytyä se oma roman empire.

Sen ajan ihmisille Rooman valtakunta oli arkipäivää eikä sosiaalisen median trendi. Siellä asuvalle pienelle lapselle Rooman valtakunta oli koti, *Colosseum*, julkiset kylvyt sekä torit, joilla ihmiset kokoontuivat joka päivä. Sen hajoaminen tuskin tuntui mahdolliselta asialta ja olen varma, että valtakunnan uskottiin olevan aina läsnä, vahva, kukoistava. Täynnä rikkauksia ja jumalia.

Samaa ajattelin aina kissastani. Sen ruokkiminen, silittäminen

ja pelkkä läsnäolo olivat arkipäivää, ja sen katoaminen tuntui täysin mahdottomalta asialta. Kissanikin kuvasti omalla tavallaan kotia ja piti sisällään monia lämpimiä muistoja.

Toistan uudestaan sen, että en ole historioitsija, mutta historiaa intohimoisesti vapaa-ajalla tutkiesani olen huomannut, että vaikka me miten haluaisimme ja koittaisimme emme pysty kontrolloimaan tulevia tapahtumia. Ehkäpä näistä asioista sitten tuleekin meidän oma roman empire, sillä huomaamme ajattelevamme samaa asiaa yhä uudestaan ja uudestaan, ehkä uusista näkökulmista, ehkä löytäen ratkaisuja joita emme silloin keksineet. Ehkä ajattelemme muiden ihmisten elämää samaistuen heidän kokemuksiinsa, vaikka meitä saattaakin

erottaa monet tuhannet vuodet.

Huomaan itse, että samais-
tun siihen pieneen roomalaiseen lap-
seen jollain oudolla tavalla. Me mo-
lemmat menetimme jotain tärkeää
äkillisesti. Hänelle se on lapsuuden-
koti, minulle lapsuuden lemmikki.
Molemmat menetimme lapsuuden.
Molemmat mietimme sitä usein.
Molemmat koemme surua. Vuosi-
tuhansien päästä uudelleensyntynyt
pieni roomalaislapsi tulee kävele-
mään nykyajan Roomassa nähden
oman kotinsa aaveet kaikkialla.
Samalla tavalla minä tulen ikuisesti
näkemään kissani nukkumassa
keittiön nojatuolissa. Ja lainaten *Tik-
Tokissa* vallitsevaa trendiä: olemme
molemmat löytäneet meidän ikio-
man *roman empiren*.

SANTERI RIUTTAMÄKI:

Lucian luita etsimässä

Kuvitus: Santeri Riuttamäki / Canva

Taivaalla tähtivyö kirkkaana loistaa, viestiä jouluyön tuikkeen-sa toistaa. Sytytän kynttilän pimeän vuodenajan keskelle. Pieni joulupöytäni on katettu, pikkuleivät ovat uunituoreita ja glögi hohkaa lasissani heitellen veikeitä kanelintuoksuisia höyrykiekuroita huoneeni ylailmoille. Hyvät ystäväni, joulu tekee tuloaan ja näin jouluihmisenä en malta odottaa, että pääsen pitämään pientä taukoa kurssikirjallisuuden lukemisesta ja uppoamaan mummolan nojatuoliin lukemaan viihdekirjallisuutta. Ennen joulua vietämme kuitenkin **Lucian** päivää joulukuun 13. päivänä. Ongelmana on, etten tänä vuonna voi

sitä viettää, sillä Pyhä Lucia puuttuu seurastani täysin! Tuon roomalaisen marttyyriin elämä (ja kuolema) nähtiin näet niin merkittäväksi, että hyväsydämiset kristityt kokivat oikeaksi ja arvolliseksi repiä hänen kuolleen ruumiinsa paloiksi kuten nyhtöpossun joulupöydässä konsanaan ja sirotella hänen reliikkinsä, eli pyhäinjäännöksensä, ympäri nykyisen Italian aluetta ja joskus myös sen ulkopuolelle. Sen sijaan että kritisaisin ihmisten käsityksiä joululahjaperinteistä yli 1700 vuoden takaa, lähdinkin etsimään Lucian väitettyjä pyhäinjäännöksiä ja toivottavasti tuomaan hänet juhlapäiväkseen kokoon – ainakin hengessä.

Eräänä päivänä Syrakuusassa:

Lucian legenda kertoo meille värikään selityksen hänen marttyyrikuolemastaan. Tultuaan uskoon hänet tuotiin Syrakuusalaisen tuomari **Paschasiuksen** eteen tuomittavaksi. Pitkän vääntelyn ja kääntelyn jälkeen tuomari turhautui Lucian uskoon ja siveellisyyteen ja määräsi hänet rauhattavaksi paikalliseen ilotaloon tehdäkseen hänestä... epäsiiveellisen. Lucia kuitenkin legendan mukaan välttyi tältä karmealta kohtalolta Pyhän hengen avulla, sillä kun miesjoukko tuli raahaamaan häntä pois paikalta, ei hän hievahtanut senttiäkään. Edes

Kuva: Maxim Tajer / Unsplash

härkien avulla ei Luciaa saatu vierähtämään paikaltaan. Paschaius oli saatettu kiusalliseen tilanteeseen, joten tämä näki parhaaksi polttaa Lucian siinä ja silloin, kunnon roomalaisen perinteen mukaan. Paschaiuksen epäonneksi ja kauhuksi tämäkin osoittautui turhaksi, eikä Lucian päästä kärventynyt edes yhtä hiuskiekura. Lopulta Paschaius panikoi ja käski mestata Lucian keskellä salia. Legenda kertoo, että miekka kyllä leikkasi Lucian kaulan läpi, muttei ennen kuin Lucia ehti julistaa tuomion profetiaa Rooman keisareille. Lopulta Lucia-parka pääsi kärsimyksestään nautittuaan ehtoollista viimeisen kerran paikallisen papin toimesta.

Pyhimysten metsästäminen on päätöntä touhua. Kun Lucian pää lopulta vierähti oikeussalin lattialle, alkoi tapahtumien ketju; sen päivän ihmeen todistettuaan olisi ihmisillä ollut suuri tarve kunnioittaa tai vähintäänkin hyötyä henkisesti edesmenneen neitsyen jäänteistä. Lucian ruumis sai levätä seuraavat 400 vuotta Sisilian Syrakuusassa suhteellisen rauhassa. Lucian lepo kuitenkin keskeytyi kun eräs italialainen kreivi valtasi saaren ja vei Lucian ruumiin (meille tuntemattomista syistä) Abbruzzon maakuntaan, nykyisen Italian keskiosaan. Kreiville kuitenkin annettakoon haudanryöstöstä sääli-

pisteitä siitä, että hän päätti kuljettaa Lucian irtotavaran pään muun ruumiin mukana samaan osoitteeseen. Valitettavasti tämä oli vasta alkua Lucian tulevalle keskiaikaiselle interrail-kokemukselle. Vuonna 972 saksalais-roomalaisen keisarikunnan ruhtinas **Otto I** iski silmänsä Lucian yli puoli vuosituhatta vanhaan ruumiiseen ja päätti viedä tämän ihastelemaan ranskalaista maaseutua Metzin kaupunkiin, joka sijaitsee nykyisen Ranskan koillisosassa.

“Liikenisikö auttavaa kättä?”

Tämä kysymys oli varmaankin Englannin kuningas **Henrik III:n** mielessä, kun hän vieraili Metzin pyhän Vincentin kirkossa 1200-luvulla. Hänelle nimittäin joidenkin lähteiden mukaan lahjoitettiin rakkaan Luciamme käsi (todennäköisesti oikea käsi, sillä vasemman käden luita on näytillä tänäkin päivänä Syrakuusassa). Mitä Henrik kädellä teki? Pysähtyi matkansa varrella sijainneeseen Luitburgin luostariin ja lahjoitti sen munkkeille. Lucian oikean käden tarina saa näin kätevästi lopun, sillä emme ole siitä sen kummemmin kuulleet.

Tässä kohtaa tarina, kuten Lucian ruumiskin, jakautuu moneen osaan. Kuten lähes kaikki reliikit kristityssä maailmassa, myös Lucian reliikkien autenttisuus ja historia ovat vähintäänkin hämärällä alueella. Roomalaiskatolinen historioitsija **Umberto Benignin** mukaan paavi **Stefanus II** olisi lähettänyt Lucian jäänteet Syrakuusasta Konstantinopoliin 700-luvulla suojatakseen niitä saraseenien sotaretkiltä. Tästä on viitteitä ristiretkeläisten lähteissä. Ei niistä ristiretkistä, jotka päättyivät Jerusalemiin. Neljäs ristiretki nimittäin teki täyden U-käännöksen ja piti pikkujoulunsa Konstantinopolissa. Elettiin vuotta 1204 kun katoliset ritarit sotajoukkoineen saapuivat kaupunkiin ja usean päivän ajan ryöstivät ja repivät käsiinsä kaiken, mitä ei ollut naulattu kiinni.

Ilmeisesti eräät pyhänjäännökset eivät olleet, ja näin Lucian väitetyt luut kiikutettiin Konstantinopolista Venetsiaan, missä doge **Enrico Dandolo** sulki ne paikalliseen luostariin, josta ne puolestaan juhallisesti siirrettiin Venetsian Santa Lucia –kirkkoon vuonna 1313.

Seuraavassa vaiheessa ei ole päätä eikä häntää. Lucian jään-teet (oletettavasti ilman oikeaa kät-tään) saivat olla rauhassa pari sataa vuotta, kunnes Ranskan kuningas **Ludwig XIII** saapui Venetsiaan te-kemään sopimusta silloisen dogen kanssa. Voimme olettaa, että vierai-lu meni hyvin, sillä sinapinkuorrut-teisen sianpään sijaan Ludwigille an-nettiin lahjaksi Lucian pää. Tarinan häntäpuolena on toinen lähde, jonka mukaan pää olisi irrotettu jo Abb-ruzzon aikoihin ja viety Roomaan. Molemmissa tapauksissa Luciamme pää päättyi lopulta Bourgesin kated-raaliin, ja sinne päättyy Lucian pään tarina. Kunnes se nostaa päänsä liki puoli vuosituhatta myöhemmin odottamattomassa paikassa.

Pesänjakoa tehdessä lapset kärsivät eniten. Näin myös Lucian luut kärsivät, kun Venetsian *San-ta Lucia* –kirkko purettiin vuonna 1861 rautatieprojektin tieltä. Jään-teet, jotka hänestä olivat jäljellä, siirrettiin Venetsiassa sijaitsevaan San Geremian kirkkoon. Jälleen luut lepäsivät syvässä unessa 120 vuotta, kunnes suuri tragedia osui reliikkien ylle. Rauhallisena, tuiki tavallisena lauantaipäivänä marras-kuussa 1981 kaksi aseistettua miestä ryntäsivät kirkkoon sisään ja käs-kivät pastorin ja seurakuntalaiset maahan. Tämän jälkeen he meni-vät sen lasiarkun luo, missä Lucian luita säilytettiin, rikkoivat lasin ja veivät kaiken... kaiken, paitsi Lu-cian pään. Tarina nimittäin kertoo, että ryövärit olivat niin hätäisiä luita anastaessaan, että pää irtosi muusta luurangosta kokonaan ja vieri pitkin

kirkon lattiaa. Pääkallon ympärillä on aina leijunut tietynlainen mystee-rin ilmapiiri, ikään kuin se menisi omia menemisiään. Muistutan, että edellisen kerran, kun kallo mainitiin, oli se lähtenyt Ludwig XIII:n mukaan Bourgesiin. Nyt se oli kui-tenkin palannut Italiaan.

Luiden menetys oli sa-noinkuvaamattoman traagista San Geremian seurakunnalle ja koko Venetsialle. Tarinalla on kuitenkin onnellinen loppu, sillä poliisit löysi-vät Lucian ruumiin kuukautta myö-hemmin Venetsian lähellä sijaitse-vasta metsästysmajasta. Näin Lucia saatiin kokoon juuri Lucian päiväksi. Kerrotaan, että kun luuranko pa-lasi San Geremian kirkkoon, kirkon pappi kietoutui Lucian käsivarren ympärille tiukasti, jottei enää ikinä menettäisi sitä.

Tänään Lucia ei edelleen-kään ole kokonainen. Väitettyjä Lu-cian reliikkejä on esillä paitsi ympäri Italiaa, myös Saksassa ja Ranskassa. Lucian luut levitettiin ympäri maa-ilmaa kuin lahjapaketit lapsille jou-luyönä. Aina kuolleetkaan eivät saa lepoa, vaikka se pitäisi heille taata. Tokkopa Lucian henki enää luissa pihisee, mutta saman arvon ansaitsee ihminen sekä elämässä, että kuole-massa. Ehkäpä voin siis viettää Lu-cian päivää tänäkin vuonna ilman häntä. Lämmin glögi auttaa muis-telemaan menneitä ihmisiä arvolla. Ennen kaikkea Lucia on minulle valon tuoja. Joulupöydässäni ei ole 1700-vuotta vanhaa luurangoa, mut-ta minulla on pieni kynttilä, jonka tanssivasta liekistä saattaa tirkistel-len erottaa lempeästi katselevan mui-naisen roomalaisen.

Venetsian Santa Lucia kirkko ennen purkua.
Kuva: Museo Correr, 1861.

JOEL KUPIAINEN: Sovitustyö lahkonsjohtajan kanssa

Throbbing Gristle. Kuva: Throbbing Gristle Industrial Records

Syrjättyneinä vuosinani rahoitin sekä levykeräilyäni että arkeani viemällä pieniä valikoimia kokoel-mastani kantadivariini. Noina vuo-sina, joita väritti kaapistatulemisten sarja ja punkstoota edeltävät tunnel-mat tuntemissani muusikkopiireissä, kannoin systemaattisesti kokoelmas-tani lähes kaiken liian maskuliiniseksi kokemani musiikin, toisin sanoen kai-ken maskuliinis-nihilistisen paasauk-sen ja mekkaloinnin. Kannustimena toimi myös, jos levyllä esiintyvistä artistista oli paljastunut jotain vähem-män mairittelevaa.

Kaiken eriskummallisen sä-vel- ja äänitaiteen ystävänä olin sän-tillisesti kerännyt *Throbbing Gristle* -yhtyeen pitkäsoitot niiden ilmestyes-sä näköispainoksina 2010-luvun alku-puoliskolla. Throbbing Gristle venytti 70-luvun lopun punkin vanavedessä

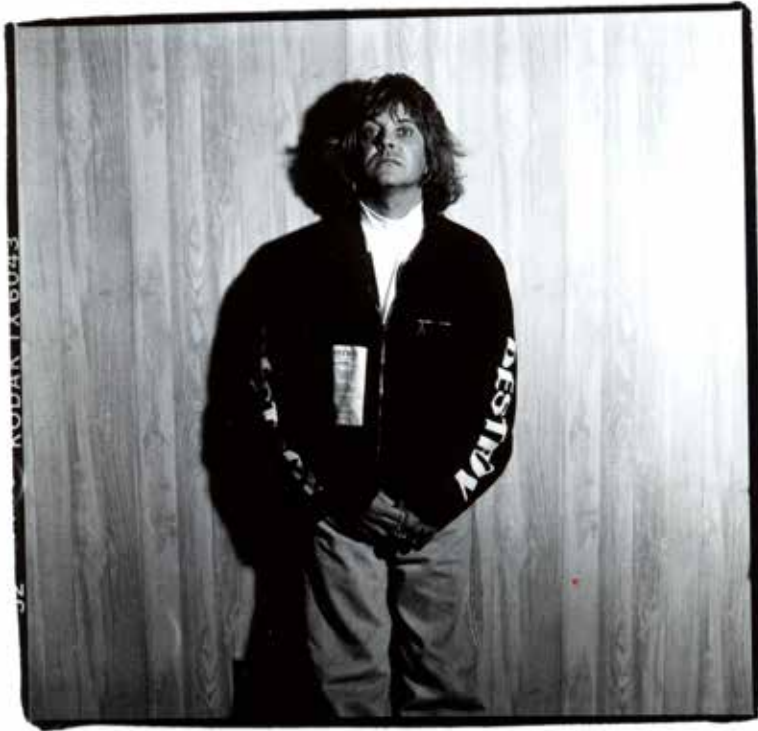
käsitystä siitä, millaista äänitaidetta populaarimusiikiksi saatettiin laskea. Yhtye syntyi pahamaineisen, medi-assa sivilisaation tuhoajiksi leimatun *COUM-transmissions* -performanssi-ryhmän tuhkista. Sen primitiivis-ko-keellinen musiikki hyödynsi saman-laista tematiikkaa kuin sitä edeltävä performanssiryhmä: fasismia, perversioita, väkivaltaa ja okkultismia. Sen keikoilla saatettiin taustavisuaaleina nähdä kaikkea pornon ja natsipropa-gandan väliltä. Yhtye kertoi esittävän-sä *“teollista”* musiikkia eräänlaisena käsitetaiteellisena kommentaarina populaarimusiikille ilmiönä ja tähti-kulttuurille yleensä. Yhtyeen oman levy-yhtiön nimi *Industrial Records* synnytti Throbbing Gristlen ja sen jäsenten myöhemmän musiikillisen toiminnan sekä näiden aikaalaistaiteli-joiden myötä oman genrensä. Ky-

seenalaisen materiaalin sisällyttämi-nen osaksi jopa kokeellisen musiikin mittapuulla haastavaa ilmaisu oli tar-koituksellinen osa yhtyeen toimintaa.

Yhtyeen monista persoo-nista tunnetuin lieene muun muassa pandrogyyniksi julistautunut **Gene-sis P-Orridge**, jonka sukupuolirajoja rikkova olemus on tehnyt hänestä eräänlaisen harvinaisen esimerkin sukupuolen moninaisuudesta popu-laarikulttuurin marginaalissa. Okkul-tistisen ja muun transgressiivisen toi-minnan parissa viihtyneen taiteilijan elämä on asianmukaisen holtitonta: COUM-Transmission -performans-siryhmän jäsenet elivät äärimmäisen dogmaattisessa kommunissa, kun taas Throbbing Gristlen jälkeen pe-rustetun *Psychic TV* -yhtyeen faniklu-bin toimintaan yhdistyi lahkomaista toimintaa (mm. omien tekstien pai-

nattamista ja myymistä). Tämän valossa ei loppujen lopuksi ole myöskään ihme, että taiteilijan perimää värittää monella tapaa sosiaalinen kyseenalaisuus. Throbbing Gristlen ja siitä inspiroituneiden äärimusiikin tekijöiden flirttailu fasistisen ja pornografisen kuvaston kanssa ei sinänsä ollut kyseisten ilmiöiden glorifiointia, mutta osalle yleisöstä kuvaston takana oleva viesti ei aina mennyt perille. Täten äärimmäisen kokeellisen musiikin saralla operoi aktiivinen laita valkoista ylivaltaa ja häpeämätöntä naisvihaa julistavia musiikintekijöitä, jotka eivät perversioidenkaan kohdalla kaihda niitä kaikista äärimmäisimpiä ilmaissumuotoja elämän muista pimeistä puolista puhumattakaan.

Mitä tulee P-Orridgeen itseensä, tämän entinen kumppani, myös COUM-Transmissionsin toimintaan osallistunut taiteilija ja bändikaveri Throbbing Gristlen ajoilta, **Cosey Fanni Tutti**, on omaelämäkerrassaan syyttänyt tätä pitkäaikaisesta seksuaalisesta ja henkisestä väkivallasta. Omaa kaapista ulos tulemistani muunsukupuolisena seurasi vakava omien arvojen uudelleentarkastelu ja uudelleenmäärittely. Musiikinkuunteluni suhteen olin harrastanut Throbbing Gristlen ohella muutakin kyseenalaista äärimusiikkia, vaikkei se koskaan muodostanut suurta osaa musiikinkuuntelustani. En koskaan, ainakaan tietoisesti, harrastanut sitä naisvihaa ja valkoista ylivaltaa julistavaa osastoa mitä esimerkiksi industrial noisen parista löytyy, mutta huomaisin tähän aikaan yleisesti kyllästyneeni kaikkeen maskuliinista vihaa uhkuvaan musiikkiin. Throbbing Gristle ei sinänsä ollut osa tätä aaltoa, sillä minulle Genesis P-Orridgesta oli ehtinyt muodostua ennemmin queeriyden ja sukupuolen moninaisuuden malli. Tätä hän on minulle enemmän kuin ironinen ja hassu lahkonojohtaja jota hän toisaalta myös oli. Natsina P-Orridgea ei tietääkseni pidä ku-

Genesis P. Orridge. Kuva: Masao Nakagami (CC BY-SA 2.0)

kaan. Omiin silmiini hänen taiteensa flirttailu fasismin kanssa on ollut aivan liian itsetarkoituksellista, että sitä voisi edes ottaa tosissaan. Tämä ei toki ole estänyt sitä, että industrial-musiikin parissa esiintyy edelleen naisvihaa ja valkoisen ylivallan kannatusta. Tämä on toki enemmän kiinni genren ensimmäisten aaltojen pariin eksyneiden medialukutaidosta kuin P-Orridgesta.

Seksuaalinen väkivalta taas... Aktiivista naisvihaa, fasismista puhumattakaan, ei tuttavapiirissäni varsinaisesti esiintynyt, mutta äärimusiikin kautta ne olivat läsnä. Samoin meille oli periytynyt 90-luvun ironis-sarkastinen suhtautuminen enemmän tai vähemmän kaikkeen. Siinä missä kansallissosialismin vas-

tustaminen oli 90-luvulla varttuneille popkulttuurinörteille itsestäänselvää, kasvoimme kaikki tuttavapiirini miesoletetut samassa kyriarkaattisessa, herrainvaltaisessa mieskulttuurissa. Koin miesporukoissa usein, että joku tai useampi kisailee nokkimisjärjestyksestä. Työelämässä ja valitettavasti myös muusikkoporukoissa tällaiselle toiminnalle ehdollistui, minkä kautta siihen osallistumisesta tuli enemmän tai vähemmän itsestäänselvää, silloinkin kun koki perustavanlaatuisesti häviävänsä koko touhussa. Äärimusiikin harrastajien homosomaalisissa kuvioissa tämä sai toisinaan todella vaivaannuttavia piirteitä; sitä paljon puhuttua pukkaripuhetta treenikämpillä tai keikkapaikkojen takahuoneissa. Tilanteita, joissa joku ei

Cosey Fanni Tutti . Kuva: Smokeghost (CC BY-NC-SA 2.0)

päihtyneenä aina mietti loppuun asti sitä, että rajun jutun takana on aimo annos ironiaa. Nokkimisjärjestyksellä ja selkääntaputtelulla on näissä aina roolinsa, kuten päihteilläkin. On mahdollonta kuvailla sukupuolivia ylittävää suvuuolittettua traumaa, johon valtaosa meistä on jollain tasolla osallisena. Kaikki ovat vähintään sivullisia. Itse olen oppinut kantapään kautta millä tapaa hegemoninen maskuliinisuus vaikuttaa ihmiseen joka ei ensinkään istu koko muottiin. Nokkimisjärjestyksen alimpana tietää paikkansa.

Jos mitään, niin epämaaraäinen haahuiluni Helsingin musiikkikuvioiden alamaailmassa on opettanut minut erottamaan ihmishirviön ihmisestä joka tekee virheitä. Ihmisen kapasiteetti virheisiin on loputon,

mutta ollakseen aito hirviö vaatii se jotain erityistä. Se vaatii kykenemättömyyttä ja haluttomuutta tunnustaa itselleen ja muille omia heikkouksiaan ja virheitään, silloinkaan kun ne ovat sinua ympäröivälle ihmisille ilmiselviä. Traumatisoivan teon luonteen ymmärtää usein vasta jälkikäteen, erityisesti jos tilanteeseen liittyy päihderiippuvuutta, tuota taiteilijoiden ammattitautia. Oma tekijänsä on kun ei perustavanlaatuisesti sopeudu vallitseviin normeihin, liittyivät ne sitten sukupuoleen, seksuaalisuuteen, luokkaan, etnisyyteen, uskontoon tai alakulttuuriin. Kun omat elinolosuhteet, kiinnostuksen kohteet tai katsoamus marginalisoi ja huomaat olevasi marginaalin marginaalissa. Nurkkaan ajettuna.

Katson Genesis P-Orridgen haastattelua vuodelta 2012. Hän esittelee kirjahyllyään joka sisältää filosofiaa, huumeita, utopioita ja toki hänen faniklubinsa, *The Temple of Psychic Youthin*, tekstejä. Hän on enemmän jälkiapokalyptinen kuin apokalyptinen hahmo. Hän pohtii sitä, mitä ihminen tekee sen jälkeen kun nykyinen yhteiskuntajärjestyksemme romahtaa ja sitä, millaisissa yhteisöissä ihminen tulee jatkamaan elämäänsä tämän romahduksen jälkeen. Pandrogyniasta kysyttäessä hän kertoo loputtomasta rakkaudestaan hänen menehtynyttä elämäkumppaniaan kohtaan, siitä miten heidän rakkautensa sulatti heidän binääriset sukupuolensa toisiinsa. Puhe tuntuu olevan avoimessa ristiriidassa ihmisen kanssa joka on syytösten mukaan kiduttanut toista.

Hän puhuu yhtäältä nihilistisiä, toisaalta utooppisia. En tiedä missä määrin hän eroaa karismaattisista johtajista tai muista taiteilijaneromyytin suojaamista ukoista. En tiedä miten suhtautuisin hänen puheisiin heimo-henkisestä yhteisöllisyydestä, sillä olen pettynyt niihin joissa olen vierailut. Ymmärrän toki hyvin mitä hän ajaa takaa: marginaalin marginaaliinkin ajautuneen on syytä turvata selustansa jos ja kun yhteiskuntajärjestyksemme romahtaa. En halua myöskään ajatella kataklysmien jälkeistä aikaa. **Petteri Orpon** ja **Riikka Purran** hallituksessa on riittävästi kataklysmia arkeeni ja kuulun melko prekaariseen yhteisöön, joka ei osaa kannatella itse itseään kun se ei oikein tiedä miten ihmisen viallisuuteen pitäisi suhtautua. Ehkä voin silti tukeutua siihen, että pyrimme sentään käymään jotain kriittistä keskustelua yhteisömme sisällä. Marginaalisoituminen synnyttää tarpeen utopioille ja meidän jokaisen on syytäkin yrittää tavoitella niitä, jotka toimivat itsellemme. Kriittisesti, omat etuoikeutemme ja tekemisemme tiedostaen.

**Lumisirkulle, sille kaikista kau-
nihimmalle,**

Elämä on iänikuinen mysteeri, niin itselleen kuin niille, jotka sitä elävät. Miksi juuri tämä elämä, nämä kokemukset? Ne ovat oppitunteja, jotka vievät kulkijaansa kohti määränpää-tään. Jokainen uneton itkuntäyteinen yönsä on tehnyt tehtävänsä: turruttanut kantajansa. Mutta entä jos kantaja on väsynyt oppitunteihin, elämään? “Sun pitää vaan jaksaa, mennä eteen-päin” muut sanovat. Entä jos ei jaks? Jos ainoa ilo elämässä on päiväunet ja nukkuminen, keino karata todellisuudesta maailmaan, jossa kaikki on pa-remmin. Paikkaan, jossa kärsimys on tuntematon. Kun kasvot heijastavat surua ja elämänjanottomuutta. Äänet ahdistavat ja saavat itkemään. Tunteet tuhoavat kaiken elämänilon. Samalla ne pelastavat kantajansa. Ne muistut-tavat kaikesta hyvästä ja iloisesta, niis-tä hetkistä, joille hymyilet kylmässä. Niistä jotka pitävät valot päällä muun maailman ollessa pimeänä. Sitä elä-mä on: kokoelma kokemuksia. Osan haluaisi kieltää koskaan tapahtuneen ja osassa haluaisi pysäyttää kellon. Elää onnessa ennen uusia murheita. Murheita joiden ei anna tuhota kanta-

jaansa niin pahasti kuin aikaisempien. Osa kovettaa sydämensä, estää mur-heiden tulon. Tunteet ovat murhaa. Ylemmän voiman keino kiduttaa kan-tajaansa. Muistatko sen kesäillan kun olit onnellinen? Kun maailma hymyili sinulle kirkkainta hymyään? Minä muistan. Muistan ajatukseni, nauruni, murheeni. Murheet johtavat ajatuk-siin. Ajatukset tekoihin. Teot murhei-siin. Murheet murheisiin. Haluaako maailma tahallaan satuttaa minua? Sitä en tiedä. Vain julma satuttaa tois-ta tarkoituksella. Ehkä maailma on julma. Se ei ymmärrä kulkijan toiveita elämästä. Elämästä jossa voi nauraa ilman huolia silmät kiiluen onnesta. Jossa osaa käyttää sanojaan halua-mallaan tavalla. Jossa ihmiset voivat elää sydämet avoimina ilman pelkoa kaiken kivusta. Kipu lamauttaa. Tuhoaa sie-lun tavalla, jota harva pystyy paranta-maan. Se muistuttaa asioista, jotka oli-si parempi unohtaa. Haluan unohtaa kaiken sen kivun minkä tämä maail-ma on aiheuttanut. Jokaisen suolaisen kyyneleen ja avunhuudon, joka ei ole ollut näkyvä muille. En halua kuolla, haluan elää. Miksi et sitten elä? Mik-si näännytät itseäsi? Miksi vangitset itsesi mielesi vankiloihin? Mikset elä kuten haluaisit? Haluan elää tavalla,

joka jättää jäljen tähän elämään, maa-ilmaan ja sen kulkijoihin. Jättää jäljen itsestäni. Oppia elämään elämäni itseäni varten. Olla iloinen jos siltä tuntuu. Jättää murheet taakseni. Ne eivät kuitenkaan katoa. Ne seuraavat minua ajatuksissani, muistoissani. Haluan tappaa ne, olla vapaa kaikesta, joka rajoittaa elämäni. Haluan vaalia niitä ja pitää muistot lähelläni, muis-tuttamassa ilosta. Haluan olla oma ihana itseni. Miksi maailma ei ym-märrä sitä? Kuinka monta oppituntia on liikaa ennen kuin kulkija hajoaa tuhansiksi paloiksi? Oppitunti jättää jälkeensä jäljen, arven, trauman. Trau-ma johtaa masennukseen. Tilaan joka tuhoaa sielua tunteettomuudellaan. Tilaan, jota ihannoidaan teini-ikäise-nä, mutta vältellään aikuisena. En ole masentunut, en enää vaikka maailma kaataa vettä niskaani. Kaatosade ei näe loppua. Sateenkaari odottaa myrs-kypilven takana. Haluan nähdä sen, tuntea ne värit ihollani. Haluan elää. Haluan hymyillä. Haluan olla oma it-seni murheiden väsyttämänä sieluna, joka etsii omaa syytään elää. Olla va-pautunut kulkija.

Suvi Hiltunen

Raiskaaajan kirous

Turhaudut, itket, raavit reitesi verille etkä halua että kos-ken. Vesi valuu ulos itkuisesta suustasi, ja lauseet hitaasti perässä. Kyllä tää tästä, saat sanotuksi tuskasi takaa. Ja kyllä se siitä. Mutta on oltava jotain muutakin mitä voin tehdä kuin “olla vaan läsnä”. Haluan repiä sen miehen reidet verille ja tukehduttaa sen tuhkakuppiin. Mutta me aikuiset ei hoideta asioita niin. Joo joo, siitä tulisi kaikille vaan surkeampi olo. Mutta sisälläni kiehuu, porisee, otsa-lohkossa jyskyttää ja kädet tärisee.

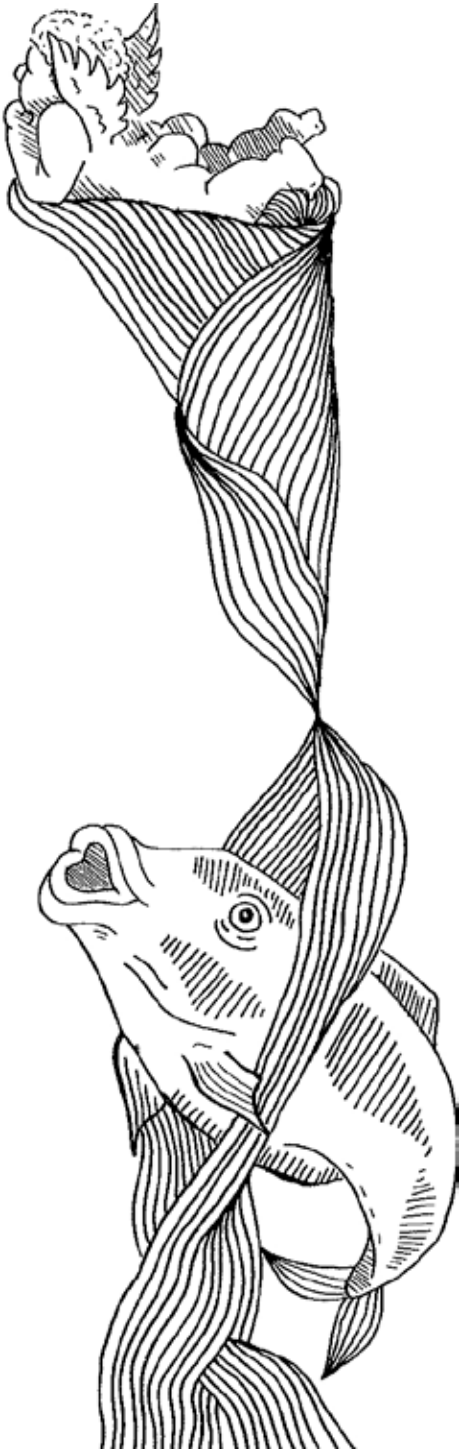
Tulee, rikkoo, lähtee – vain mies kykenee tällai-seen. Ja niille se on vain yksi ilta muiden joukossa. Meille se on mahdollisesti kaikki illat siitä eteenpäin. Niille se on vain yksi ilta muiden joukossa, meille se on lukemattomia öitä tuhkat hiuksissa ja reidet verillä. Voisin tietysti talut-taa ne tonne ulos, täyttää niiden suut pihasoralla ja lyödä nyrkillä leukaan. Legot vittuun eikä mitään metallia tilal-le. Mutta väkivaltafantasioiden toteuttaminen on teidän tyyli hoitaa asioita, ei meidän. Ja tällä kertaa se ei ole vain yksi ilta muiden joukossa. Tällä kertaa minä hoidan asioi-ta.

Poltan salviaa ja mylvin, vuodatan vähän verta ja lausun ääneen sen mitä ei kai saisi. Eikä ne ymmärrä mitä tapahtuu kun niiden elämä alkaa yhtäkkiä sujumaan jotenkin.. tahmeammin. Niillä alkaa olla epämääräisiä tuntemuksia siitä, että jokin on vinossa. Siitä, että nämä tästä päivästä alkavat tapahtumat eivät mitenkään voi olla sattumaa. Yhtäkkiä ilma puristaa niiden kehoa ja ko-vat äänet sattuvat enemmän. Mutta syytä ne ei löydä kos-kaan. Siispä ne menee vainoharhaisiksi ja onnettomiksi, riivaisiksi. Ne luulee, että se on universumin tapa kostaa niiden oksettavat teot. No, tavallaan se onkin. Ja mä or-kestroin etäältä tätä universumin työtä.

Iltaisin kuiskaan hymyillen niiden korvaan:

Syvää yötä, tää on sun viimeinen.

Frida Kriikku

LIITTO TUKEE SINUA OPISKELUSSA JA TYÖSSÄ

www.akiliitot.fi

FÄPPISLIITTO PRÄSTFÖRBUNDET

SUOMEN
TEO
LO
GI
LIITTO